

Formuens Afkastning, bliver de for lavt forrentende eller slet ikke forrentende Formuer — og under de nuværende Forhold er der overordentlig mange saadanne, man behøver blot at gennemgaa det landøkonomiske Bureaus sidste Opgørelser af Driftsregnskaberne for Landejendomme af forskellig Størrelse, og man vil se, at der af Formuer, der er anbragt i Landejendomme, i ganske overordentlig mange Tilfælde slet ikke haves nogen Forrentning eller kun en yderst ringe, og noget lignende gælder en ikke ringe Del af de Kapitaler, der er anbragt i det almindelige Erhvervsliv under Kriseforhold som disse — en Byrde af ganske overordentlig trykkende Art, en Skattebyrde, der virker delvis og i ikke ringe Grad som en Formuekonfiskation. At en Beskatning af denne Art hemmer Kapitalopsparingen, som er den nødvendige Betingelse for hele vor økonomiske Fremtid, i en meget væsentlig Grad, kan der ingen Tvivl være om. Opgaven maa derfor være at bringe Formueskatten til at staa i et rimeligt Forhold til Formuens Afkastning. Saaledes var det ogsaa oprindelig Tanken, da vi fik Formuebeskatningen gennemført. Det var ogsaa Tanken ved Vedtagelsen af Formueskatten i Loven af 1912, og jeg kan tilføje, ogsaa da man under det radikale Ministerium vedtog Ændringen i 1915. Oprindeligt var Tanken med Formueskatten den, at man vilde beskatte Formueindtægten højere end Indtægten af personligt Arbejde, og Normen var omtrent, at Formueindtægten skulde betale det dobbelte af, hvad Indtægten af personligt Arbejde beskattedes med. Jeg kan i denne Sammenhæng ikke gaa i Enkeltheder, men hvis ærede Medlemmer vil gennemregne forskellige Eksempler paa, hvorledes den nuværende Formueskat virker, og dør regne med en Normalrente — jeg vil slet ikke tale om ikke-forrentende Formuer eller Formuer med abnormt lav Rente —, vil de se, at saa snart man kommer op paa Formuer af nogenlunde Størrelse, fremkommer der et ganske overordentlig stort Misforhold, og selv normale Indtægter af Formuebesiddelser er ofte beskattet flere Gange saa højt som en almindelig Indtægt af personligt Arbejde. Der maa her skabes en bedre Overensstemmelse med, hvad der var den oprindelige Hensigt med Formueskatteloven.

Men ogsaa Indkomstskatten for Personer og Selskaber bør ændres i nedadgaaende Retning. Det bør navnlig overvejes, hvorvidt der kan findes praktiske Former for Lettelser med Hensyn til den Del af

Indkomsten, der opspares. Det er et Problem, som man under den almindelige Kapitalnød Verden over i de senere Aar har syslet med i mange Lande. Der er efter mit Skøn endnu ikke fundet nogen praktisk Løsning paa dette Punkt, men man arbejder med det overalt, og vi vil ogsaa søge i Ministeriet, om det dog ikke var muligt at finde i alt Fald en Tilnærmelse til en praktisk Løsning af dette Spørgsmaal herhjemme.

De Forslag, som der her tænkes paa, er jo kun saadanne, som efter de Synspunkter, jeg har nævnt, tager særligt Sigte paa Kriseforhold, og de Ændringer, der vil blive at foreslaa, bliver derfor faa og forholdsvis let overskuelige. For at nu disse Ændringer kunde komme til Anvendelse i Finansaaret 1928—29, maatte de vedtages enten i denne Rigsdagssamling eller i Begyndelsen af den kommende, men det vil efter min Mening være rettest at vente til Oktober med at forelægge Lovforslag i denne Retning, thi først til den Tid vil man have Finanslovsforslaget 1928—29 som en Rette-snor med Hensyn til, hvad Driftsbalancen kan bære. Lovforslagene vil da ogsaa kunne fremtræde samtidig med de Forslag til Ændringer i Reglerne om den kommunale Beskatning, som forberedes i Indenrigsministeriet, og det vil være af Betydning at kunne se disse to Forslagsrækker i Forbindelse med hinanden.

Som jeg har nævnt, vil Beparelserne i Finansaaret 1928—29 fremkomme med væsentligt større Beløb end i indeværende Finansaar, skønt ogsaa 1928—29 paa Grund af Resfusionsforholdene og paa Grund af den gradvise Gennemførelse af enkelte af Lovene vil mangle ikke lidt i at være normalt, men samtidig maa man erindre, at vi i 1928—29 neppe vil kunne budgettere Udbyttet af Indkomst- og Formueskatten højere end til ca. 94 Mill. Kr. mod 105 Mill. Kr. i indeværende Finansaar. Det vil altsaa sige, at der bliver en Nedgang paa ca. 11 Mill. Kr. Desuden maa der ogsaa i Finansaaret 1928—29 være en betydelig Margen for Udgifter, som ikke kan overses paa den Tid, da Finanslovsforslaget forelægges. Det vil da let ses, naar man skal til at disponere med Hensyn til Skattelettelser i Skatteaaret 1928—29, hvor bittert man kommer til at savne de ca. 10½ Mill. Kr., hvormed Beparelserne i et Normalaar synes at skulle forringes i Sammenligning med, hvad der var Regeringens oprindelige Forslag. Forhaabentlig vil der dog under Invalidere Lovens videre Behandling her paa Rigsdagen kunne